

ABRvS 12 maart 2008, LJN: BC6439, zaaknr. 200705442/1

<http://www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=BC6439>

Artt.:1:2,lid1,Awben16en23,lid1,sube,Wbp

Trefwoorden: begrip belanghebbende, rechtstreeks belang, afgeleid belang, tegengesteld belang, ontheffing verbod tot verwerking bijzondere persoonsgegevens, tuchtrechtelijke antecedenten, wettelijk tuchtrecht advocatuur, onbevoegdheid

Samenvatting:

Het Cbp heeft aan de NOvA ontheffing verleend van het verbod tot verwerking van bijzondere (tuchtrechtelijke) persoonsgegevens. Het bezwaar van appellant tegen dit besluit is door het Cbp niet ontvankelijk verklaard omdat hij niet als belanghebbende in de zin van art. 1:2, eerste lid, Awb wordt aangemerkt, nu zijn belang slechts een afgeleid belang zou zijn.

Het hiertegen ingestelde beroep is door de Rechtbank Utrecht ongegrond verklaard.

Appellant slaagt echter bij de Afdeling met zijn betoog dat hij een persoonlijk en rechtstreeks belang en niet slechts een afgeleid belang bij het ontheffingsbesluit van het Cbp heeft.

Onder verwijzing naar zijn uitspraak van 29 maart 2006, zaaknr. 200505358/1 oordeelt de Afdeling, dat wanneer het belang van een appellant tegengesteld is aan dat van de partij waaraan het besluit is gericht geen sprake is van een afgeleid belang. In deze zaak doet zich die situatie voor nu appellant bezwaar heeft tegen de mogelijke verwerking van zijn persoonsgegevens door de Orde en de Orde de ontheffing juist heeft aangevraagd om onder meer zijn persoonsgegevens rechtmatig te kunnen verwerken. Niet kan worden staande gehouden dat pas een direct belang ontstaat indien de Orde daadwerkelijk, met gebruikmaking van de verleende ontheffing, overgaat tot het verwerken van persoonsgegevens van appellant. Naar het oordeel van de Afdeling wordt appellant reeds door de bij de ontheffing geschapen mogelijkheid dat zijn persoonsgegevens door de Orde worden verwerkt rechtstreeks in zijn belang geraakt, zodat hij als belanghebbende bij de verleende ontheffing heeft te gelden. Het Cbp heeft appellant derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in zijn bezwaar.

Noot

1. Deze uitspraak is om meerdere redenen relevant. In de eerste plaats vanwege de verdere verfijning door de Afdeling van het begrip belanghebbende in art. 1:2, eerste lid, Awb. Inhoudelijk raakt deze uitspraak aan de herziening van het wettelijk tuchtrecht, in het bijzonder het tuchtrecht van advocaten. Zie het kabinetsstandpunt inzake het rapport Beleidsuitgangspunten wettelijk geregeld tuchtrecht, Kamerstukken II, 2007/2008, 29279, nr. 61 en de voortrein, de voorgestelde wijziging van de Advocatenwet en de Wet op het notarisambt in verband met het verruimen van de mogelijkheden tot het spoedshalve tuchtrechtelijk optreden tegen advocaten en notarissen, Kamerstukken II, 2007/2008, 31385, nrs. 1-3 (spoedshalve schorsen of treffen van een voorlopige voorziening). Deze uitspraak is echter tevens van belang vanuit de optiek van de Wbp in samenhang met richtlijn 95/46/EG, in het bijzonder de betekenis van het verwerkingsverbod van strafrechtelijke persoonsgegevens in art. 16 Wbp en de afbakening van de corresponderende ontheffingsbevoegdheid van het Cbp ex art. 23, eerste lid, sub e, van deze wet. Deze bevoegdheidsvraag is in de voorliggende uitspraak niet aan de orde gekomen. Hierna wordt het standpunt ingenomen dat het Cbp wat de verwerking van tuchtrechtelijke persoonsgegevens betreft niet ontheffingsbevoegd is omdat het verbodsregime van art. 16 Wbp niet op de categorie van tuchtrechtelijke persoonsgegevens van toepassing is. De verschillende elementen van deze uitspraak worden achtereenvolgens besproken, te beginnen met de invulling van het begrip belanghebbende. In het eerste deel van deze noot wordt uitgegaan van een wettelijke ontheffingsbevoegdheid inzake tuchtrechtelijke persoonsgegevens van het Cbp, terwijl het bestaan daarvan in het tweede deel onder kritiek gesteld wordt.

2. De casus is als volgt. Op aanvraag van de NOvA heeft het Cbp ex art. 23, eerste lid, sub e, Wbp een ontheffingsbesluit voor 2 jaar genomen met betrekking tot de verwerking van tuchtrechtelijke gegevens van advocaten, in het bijzonder de verstrekking door de deken van zgn. antecedentenlijsten aan de tuchtrechter: Raad en Hof van discipline. Appellant, behorende tot de beroepsgroep, heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt bij het Cbp. Dit bezwaar is niet-ontvankelijk verklaard omdat betrokkene niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, Awb zou zijn aan te merken. Daarbij is het Cbp ervan uitgegaan, dat de positie van betrokkene zich niet van die van alle andere advocaten die samen de Orde vormen onderscheidt en dat het verlenen van de ontheffing slechts gevolgen voor hem meebrengt via de rechtsverhouding tussen hem en de Orde, zodat zijn belang een afgeleid belang is. De rechtbank Utrecht verklaarde het hiertegen ingestelde beroep ongegrond, waarna deze kwestie in hoger beroep bij de Afdeling komt.

3. Aanhakend bij zijn eerdere uitspraak van 29 mei 2006, JB 2006/145 bevestigt de Afdeling dat van een afgeleid belang geen sprake is wanneer het belang van een appellant tegengesteld is aan dat van de partij waaraan het besluit is gericht. De Afdeling oordeelt dat die situatie zich bij het voorliggende ontheffingsbesluit voordoet. De Orde wil immers een ruimere circulatie van tuchtrechtelijke anteceden, met name in het gegevensverkeer van deken en tuchtrechter, terwijl appellant tegen een eventuele verwerking van zijn persoonsgegevens bezwaar heeft. De vraag is wanneer het rechtstreeks belang in de zin van art. 1:2, eerste lid, Awb ontstaat. Bij de daadwerkelijke gegevensverstrekking op basis van de verleende ontheffing of bij de door de ontheffing gecreëerde bevoegdheid van de Orde om persoonsgegevens van betrokkene te verwerken. De Afdeling oordeelt dat appellant reeds door de bij ontheffing geschapen mogelijkheid dat zijn persoonsgegevens door de Orde worden verwerkt rechtstreeks in zijn belang wordt geraakt, zodat hij in casu als belanghebbende bij het ontheffingsbesluit heeft te gelden. In bezwaar is betrokkene derhalve ten onrechte door het Cbp niet-ontvankelijk verklaard, terwijl de rechtbank dit niet onderkend heeft.

4. Met deze uitspraak krijgt de nieuwe lijn van het rechtstreeks belang op basis van een tegengesteld belang, ondanks aanvragerspositie en onderliggende rechtsbetrekking, in de belanghebbende-jurisprudentie van de Afdeling meer reliëf. Aldus continueert de Afdeling de rechtsverfijning van het begrip belanghebbende, waarbij in relatie tot het leerstuk van het afgeleid belang ruimte wordt gecreëerd voor een zelfstandige categorie van rechtstreeks belang op grond van tegengesteld – dus niet aan de aanvrager parallel - belang. De door de Afdeling aangehaalde uitspraak is er een van een drietal uitspraken op basis van de oude Ziekenfondswet, betreffende de verlening van een ontheffing aan ziekenfondsen van de verplichting om overeenkomsten terzake van huisartsenzorg af te sluiten. Daarin werd de grief van tegen een niet-ontvankelijkheidsbesluit wegens afgeleid belang opgekomen huisartsen gehonoreerd, dat zij door het ontheffingsbesluit rechtstreeks werden geraakt in hun primaire ondernemersbelang om overeenkomsten met het ziekenfonds te kunnen sluiten. De Afdeling stelde hierin vast, dat appellanten door het ontheffingsbesluit rechtstreeks in hun zakelijke en financiële belangen werden geraakt en dan ook een eigen, niet parallel met dat van de betreffende ziekenfondsen lopend, rechtstreeks belang bij het ontheffingsbesluit hadden, zodat zij als belanghebbenden aangemerkt moesten worden. Hoewel de casus een geheel andere is, is in het voorliggende geval evenmin sprake van parallelle belangen van Orde en advocaat. De verbindende schakel is de gebruikmaking op aanvraag van een wettelijke ontheffingsbevoegdheid. Zie in dit verband ook het recente arrest van het EU Hof van Justitie van 13 maart 2008, Commissie/Infront, zaaknr. C-125/06 P, waarin de vraag wie naast de adressaat van een beschikking individueel wordt geraakt, onder meer afhankelijk is van de vraag of de beschikking de rechten die de particulier vóór de vaststelling ervan heeft verworven, aantast (r.o. 72).
Hoewel verwant, want ook toegespitst op het element tegengesteld belang, moeten deze uitspraken worden onderscheiden van die betreffende de uitwerking van het procedureel belanghebbende-begrip, toegespitst op de art. 7:2 en 8:26 Awb. Zie hieromtrent ABRvS 24 mei 2006, JB 2006/212 m.nt. R.J.N.S (Groesbeek), ABRvS 17 augustus 2005, JB 2005/282 m.nt. Nijmeijer en ABRvS 2004, AB 2005, 97 m.nt. TN (Amt Montfort).

5. Naar uit ABRvS 21 november 2007, JB 2008/14 m.nt. R.J.N.S. (T-mobile) blijkt, kan tevens tot een rechtstreeks (voldoende eigen) belang - in tegenstelling tot een aan de aanvrager parallel c.q. afgeleid belang - worden geconcludeerd indien zich feitelijk een reële mogelijkheid voordoet dat betrokkene door het aangevallen besluit in aan een fundamenteel recht ontleend belang zal worden geschaad. In casu ging het om een geweigerde bouwvergunning voor een (GSM-) antennemast en de argumentatie van T-mobile dat zij door deze weigering werd getroffen in een aan artikel 10, eerste lid, EVRM ontleend grondrecht. Zie de noot van Schlössels bij deze uitspraak, met name zijn verwijzing naar de betekenis van de grondrechten in de Duitse bestuursrechtelijke ontvankelijkheidsleer. Hij eindigt zijn noot met de vraag of de bestuursrechter bereid is om bij het beoordelen van belanghebbendheid ambtshalve de grondrechtelijke dimensie te betrekken.

De voorliggende uitspraak kan als aanwijzing worden opgevat dat de Afdeling dat niet van zins is. Ook in deze casus gaat het om de uitoefening van een grondrecht, in het bijzonder het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer in de art. 10 Grw. en 8 EVRM, in het bijzonder het grondrecht op vrijwaring van administratieve beeldvorming.

De Afdeling had het rechtstreeks belang van appelland derhalve tevens kunnen baseren op het door het besluit getroffen worden in een grondrechtelijk beschermd belang. Dat is niet gebeurd. Dit betekent dat derde-belanghebbenden zelf alert dienen zijn op deze grondrechtelijke dimensie van het belanghebbende-begrip en deze actief bij bestuursorgaan en bij de bestuursrechter moeten opwerpen bij ontvankelijkheidskwesties.

6. Getoetst aan de Wbp roept deze uitspraak nog een andere vraag op. Vallen de tuchtrechtelijke persoonsgegevens waar het hier om gaat wel onder het verwerkingsverbod van art. 16 Wbp? Zo niet, dan is de ontheffingsbevoegdheid van het Cbp ex art. 23, eerste lid, sub e, van deze wet evenmin aan de orde. Uitgangspunt is dat de Wbp de implementatie vormt van richtlijn 95/46/EG. Deze richtlijn bedoelt de verwerking van persoonsgegevens volledig te harmoniseren. De werkingssfeer van deze richtlijn is vastgelegd in artikel 3 van deze regeling en nader afgebakend in de jurisprudentie van het EU-Hof van Justitie. De regelingsbevoegdheid van de lidstaten is beperkt tot de ruimte die de richtlijn zelf biedt, nader begrensd door art. 8 EVRM, terwijl bij implementatie, toepassing en toetsing aan de nationale wet- en regelgeving de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie geldt. In de richtlijn zijn de verdragsverplichtingen van de lidstaten met betrekking tot het Europees Data Verdrag 1981 geïncorporeerd, terwijl de EG ook zelf tot dit verdrag van de Raad van Europa wil toetreden. Zowel EDV, richtlijn en Wbp kennen een bijzonder verwerkingsregime met betrekking tot zgn. gevoelige of bijzondere persoonsgegevens.

Art. 6 EDV noemt als zodanig: “personal data revealing racial origin, political opinions or religious or other beliefs”, “personal data concerning health or sexual life” en personal data relating to criminal convictions”. Dat is in art. 7, eerste lid, van de Wet persoonsregistraties (Stb. 1988, 665), de voorganger van de Wbp, geworden: “persoonsgegevens betreffende iemands godsdienst of levensovertuiging, ras, politieke gezindheid, seksualiteit of intiem levensgedrag, alsmede persoonsgegevens van medische, psychologische, strafrechtelijke of tuchtrechtelijke aard.” Het toenmalige Besluit gevoelige gegevens (Stb. 1993, 158), de op dit artikel gebaseerde uitvoeringsregeling, kende afzonderlijke regimes voor persoonsgegevens van strafrechtelijke aard (art. 6) en van tuchtrechtelijke aard (art. 7). Met betrekking tot de laatste categorie werd bepaald: “Persoonsgegevens van tuchtrechtelijke aard, betreffende de toepassing van een wettelijk geregeld tuchtrecht, mogen zijn opgenomen in persoonsregistraties, gehouden door of ten behoeve van organen, diensten of instellingen die bij of krachtens de wet met de behandeling van de betrokken feiten zijn belast.” De toelichting op deze vervallen regeling bevestigt, dat de onderscheiden begrippen strafrechtelijke en tuchtrechtelijke persoonsgegevens in traditionele zin verstaan moesten worden.

In het verlengde van het EDV is de opsomming van bijzondere persoonsgegevens in art. 8, eerste lid, richtlijn 95/46/EG beperkt gebleven tot: “persoonlijke gegevens waaruit de raciale of etnische afkomst, de politieke opvattingen, de godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, of het lidmaatschap van een vakvereniging blijkt, alsook de verwerking van gegevens die de gezondheid of het seksuele leven betreffen.” Strafrechtelijke persoonsgegevens komen in deze opsomming niet voor, tuchtrechtelijke evenmin. In aansluiting op het verwerkingsverbod in het

eerste lid, bevat het tweede lid een ontheffingsregeling. Dit regime ligt ten grondslag aan art. 23 Wbp.

Art. 8, vijfde lid, richtlijn bevat een nadere regeling van “strafrechtelijke veroordelingen of veiligheidsmaatregelen”, met de mogelijkheid van uitbreiding door de lidstaten tot gegevensverwerking inzake administratieve sancties of burgerrechtelijke beslissingen. Hieromtrent is bepaald dat verwerking alleen mag plaatsvinden onder toezicht van de overheid of onder nationale wetgeving die in passende specifieke waarborgen voorziet. Justitiële registers mogen zelfs alleen onder toezicht van de overheid worden bijgehouden. Hieruit volgt: (a) dat strafrechtelijke persoonsgegevens niet onder het verbods- en ontheffingenregime ex art. 8 eerste en tweede lid, van de richtlijn vallen en (b) aangenomen moet worden dat tuchtrechtelijke gegevensverwerking geen verhoogde rechtsbescherming onder art. 8 richtlijn geniet. Vgl. ook art. 10 van verordening nr. 45/2001, waarin een vergelijkbaar regime van bescherming van categorieën van bijzondere persoonsgegevens is opgenomen.

7. Uit de wetsgeschiedenis van de Wbp blijkt dat het uitgangspunt bij de implementatie van art. 8 richtlijn in de artikelen 16 t/m 23 Wbp was om recht te doen aan de richtlijn, echter tevens de destijds geldende regeling inzake verwerking van gevoelige gegevens in Wpr en BGG zoveel mogelijk te continuëren. Daarbij is de keuze gemaakt om art. 8, vijfde lid, richtlijn betreffende de strafrechtelijke persoonsgegevens c.a. op te nemen in de verbodsbepaling van art. 16, nader uitgewerkt in het bijzondere en algemene ontheffingsregime van de artikelen 22 en 23 Wbp. Zie Kamerstukken II, 1997/1998, 25892, nr. 3, p. 102, 122 en 125. De betreffende bepaling (tweede zin) in art. 16 luidt als volgt: “Hetzelfde geldt voor strafrechtelijke persoonsgegevens en persoonsgegevens over onrechtmatig of hinderlijk gedrag in verband met een opgelegd verbod naar aanleiding van dat gedrag.” De betekenis hiervan blijkt uit de toelichting op art. 22 (nr. 3, p. 118-119). Het begrip strafrechtelijke persoonsgegevens wordt hierin op de gebruikelijke (traditionele) wijze uitgelegd, terwijl de categorie veiligheidsmaatregelen - in lijn met de richtlijn - wordt omschreven als het geheel van rechterlijke uitspraken, ongeacht of deze afkomstig zijn van de strafrechter, de civiele of de administratieve rechter, waarbij op enigerlei wijze aan de betrokkene voorschriften zijn gegeven met betrekking tot zijn gedrag. Daarbij zal het volgens de toelichting in de regel gaan om straatverboden. De toelichting op de algemene ontheffingsregeling in art. 23, eerste lid, waaronder de ontheffingsbevoegdheid van het Cbp onder e, sluit bij het voorgaande aan (nr. 3, p. 122 e.v.).

8. Uit het voorgaande blijkt, dat de categorie tuchtrechtelijke persoonsgegevens onder de richtlijn geen bijzondere bescherming als bedoeld in art. 8 geniet, deze immers niet als bijzonder gekwalificeerd zijn. In de wetsgeschiedenis van de Wbp komt deze specifieke categorie van persoonsgegevens in het geheel niet ter sprake, zij het met één uitzondering. In de MvT is bij de toelichting op art. 16 te lezen: “Wat betreft de persoonsgegevens van strafrechtelijke of tuchtrechtelijke aard geldt ingevolge artikel 8, vijfde lid, een afzonderlijk regime. Niettemin is er – mede gelet op artikel 7 WPR en het huidige BGG – geen reden om voor deze gegevens een ander uitgangspunt te kiezen dan hetgeen in artikel 16 is verwoord. De gegevens in verband met strafbaar of hinderlijk gedrag worden derhalve in dit artikel met andere gevoelige gegevens op één lijn gesteld” (p. 102). Deze passage motiveert de opnemings van de categorie strafrechtelijke persoonsgegevens in art. 16 Wbp. Gezien de inhoud en context van deze passage kan de koppeling van strafrechtelijke en tuchtrechtelijke persoonsgegevens niet anders dan als een op de destijds bestaande situatie van Wpr en BGG toegespitste “slip of de pen” worden geduid en, naar mede uit het voorgaande blijkt, niet als interpretatie van de wetgever terzake van de inhoud van de begrippen strafrechtelijke persoonsgegevens en door de rechter opgelegde gedragsverboden in de artikelen 16 en 22. Ik houd het er dan ook op, dat de verwerking van tuchtrechtelijke persoonsgegevens onder EDV 1981, richtlijn en Wbp geen verhoogde rechtsbescherming geniet in de zin van een verbods- en ontheffingsregime in de artikelen 16, 22 en 23, eerste lid, Wbp. Hieruit volgt dat de rechtmatigheidsgrondslag van art. 8, aanhef en sub e, Wbp niet op de gegevensverstrekking door de deken aan de tuchtrechter van toepassing is. Daarbij ga ik er vooralsnog van uit dat de Advocatenwet c.a. terzake geen (partieel) aan de Wbp derogerend geheimhoudingsregime kent (art. 9, vierde lid). Is dat laatste wel het geval, dan voorziet de Wbp op dit punt niet in een ontheffingsregeling. De betrokkene kan tegen de gegevensverwerking op

deze grondslag opkomen op basis van zijn recht van verzet in art. 40 Wbp. Een beslissing hieromtrent geldt ingevolge art. 45 als besluit in de zin van de Awb. Zie mijn noot bij ABRvS 4 juli 2007, JB 2007/165 (Alijda I).

9. Uit de mij door het Cbp ter beschikking gestelde teksten van de terzake genomen ontheffingsbesluiten van 21 juli 2005 (tijdelijke ontheffing) en 22 oktober 2007 (verlenging ontheffing) blijkt, dat het Cbp zijn ontheffingsbevoegdheid ex art. 23, eerste lid, sub e, jo. art. 16 Wbp in eerstgenoemd besluit baseert op de opvatting dat tuchtrechtelijke gegevens in verband met het bijzondere karakter ervan als strafrechtelijke gegevens in de zin van art. 16 Wbp moeten worden aangemerkt, zich mede baserend op de MvT p. 100-102, in het bijzonder de eerder weergegeven passage op p. 102. Ten onrechte, naar hiervoor is aangegeven. Nog afgezien van de wetsgeschiedenis, staat de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (art. 10 EG) in samenhang met doel en strekking van de richtlijn aan een dergelijke verruimende interpretatie van het begrip strafrechtelijke persoonsgegevens in de weg. Naar heersende rechtsopvatting wordt wettelijk tuchtrecht bovendien niet als strafrecht gezien, hetgeen nog eens wordt bevestigd door de afzonderlijke regimes inzake strafrechtelijke en tuchtrechtelijke gegevensverwerking in Wpr en BGG. Vgl. in dit verband ook het door de gemeenschapsrechter in vaste rechtspraak gemaakte onderscheid tussen strafrechtelijke en tuchtrechtelijke sancties. De ontheffingsbevoegdheid van het Cbp correspondeert met de reikwijdte van art. 16. Nu tuchtrechtelijke gegevens daar niet in begrepen kunnen worden beschikt het Cbp terzake niet over de veronderstelde – corresponderende – ontheffingsbevoegdheid op grond van art. 23, eerste lid, sub e, Wbp. Blijkbaar heeft de NOvA de beweerde bevoegdheid van het Cbp niet in twijfel getrokken. Ook de minister van Justitie niet, getuige de indiening van een door het Cbp verlangde “spoedwet” in de vorm van opneming van een zelfstandige verwerkingsgrondslag van tuchtrechtelijke persoonsgegevens (art. 46d, 46e, 46f en 56 Advocatenwet) in het medio maart 2008 bij de Tweede Kamer ingediende wetsvoorstel Wijziging van de Advocatenwet en de Wet op het notarisambt, Kamerstukken II, 2007/2008, nrs. 1-3. Appellant heeft de bevoegdheidskwestie niet in rechte aangekaart, terwijl de bestuursrechter het in de opgenomen uitspraak aan de orde zijnde besluit van 21 juli 2005 op dit punt niet ambtshalve op conformiteit met de artikelen 16, 22 en 23, eerste lid, sub e, Wbp heeft getoetst. Een mogelijke uitleg dat de Afdeling met de hiervoor opgenomen uitspraak de verruimde interpretatie door het Cbp van het begrip strafrechtelijke persoonsgegevens in art. 16 Wbp heeft bevestigd, mist derhalve elke grond. Daarmee is de hiervoor opgenomen uitspraak een voorbeeld van niet door de bestuursrechter onderkende pretense bevoegdheid. Het jegens de NOvA genomen ontheffingsbesluit van het Cbp is onbevoegd genomen en derhalve nietig (vgl. Van Wijk/Konijnenbelt & Van Male, Hoofdstukken van bestuursrecht, 2005, p 111-113). Dat betekent dat appellant in beginsel geen procesbelang meer heeft. Het is aan het Cbp om als bestuursorgaan in een eventueel nieuw besluit op bezwaar de wet toe te passen en zich onbevoegd te verklaren. De nietigheid van het ontheffingsbesluit heeft voor de huidige verstrekking van tuchtrechtelijke gegevens door de deken aan Raden en Hof van discipline op basis van antecedentenlijsten geen consequenties, omdat de rechtmatigheid hiervan kan worden gebaseerd op art. 8, aanhef en sub e, Wbp (noodzakelijk voor de vervulling van een publiekrechtelijke taak), mede uitgelegd tegen de achtergrond van art. 10 Grw. en 8 EVRM.

10. Het voorgaande leidt nog tot een andere, niet minder relevante conclusie. De eerdere Wpr en het daarop gebaseerde Besluit gevoelige gegevens waren gebaseerd op art. 10 Grw. Wet en uitvoeringsregeling verbijzonderden het grondrecht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer in verband met de verwerking van persoonsgegevens, regelden de horizontale werking ervan en voorzagen tevens in een beperkingsgrondslag van dit grondrecht. Door de inwerkingtreding van richtlijn 95/46/EG in 1998 is de nationale regelingsautonomie met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens aan banden gelegd. Dat geldt in het bijzonder voor de vraag van verhoogde rechtsbescherming van bepaalde categorieën gevoelige gegevens, zoals tuchtrechtelijke gegevens. Wat nog onder de Wpr kon, kan niet meer onder de Wbp als implementatie van richtlijn 95/46/EG. Daarmee raakt deze richtlijn aan de betekenis van dit grondrecht in art. 10 Grw. en beperkt deze de regelingsbevoegdheid van de grondwetgever.

Prof.mr. G. Overkleeft-Verburg
hgl. Staats- en Bestuursrecht EUR